

Η τρομοκρατία του εξαμήνου

του Πέτρου Μαρκόπουλου (φοιτητής Ηλεκτρολόγων ΕΜΠ) και της Χριστίνας Μπαρού (φοιτήτρια Παιδαγωγικού ΕΚΠΑ)

«Μία μικρή μειοψηφία διοικητικών υπαλλήλων συνεχίζει να κρατά κλειστά το Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο και το Μετσόβιο Πολυτεχνείο εις βάρος των φοιτητών και των οικογενειών τους, καταχρηστικά.

Για το σκοπό αυτό, ζήτησα από τις Πρυτανικές Αρχές και τα Συμβούλια Ιδρυμάτων τους, να εκπληρώσουν το καθήκον τους ασκώντας αρμοδιότητες που τους δίνει ο Νόμος, για να ανοίξουν τα Ιδρύματα άμεσα, ώστε να μη χαθεί το εξάμηνο.»

Κωνσταντίνος Αρβανιτόπουλος, Υπουργός Παιδείας

«Αυτοί μιλούν για κέρδη και ζημιές, εμείς μιλάμε για ανθρώπινες ζωές»

Ο Αρβανιτόπουλος στο τελεσίγραφό του μιλά για ένα χαμένο εξάμηνο, και φαντασιώνεται φοιτητές που τρέμουν από πανικό και φόβο. Για ακόμα μια φορά οι «από πάνω» «μιλούν για κέρδη και ζημιές» και τι ξεχνούν; Ότι τη στιγμή που στον ένα δίσκο της ζυγαριάς υπάρχει ένα χαμένο εξάμηνο, στον άλλον βαραίνουν 1350 απολύσεις, 1350 προσωπικές χρεωκοπίες, 1350 άνθρωποι που αγωνίζονται για μια ζωή με αξιοπρέπεια. Ότι όσο κι αν προσπαθείς να δημιουργείς έχθρες ανάμεσα στους από κάτω, όλοι ξέρουν τι σημαίνει να μένεις άνεργος στην Ελλάδα του μνημονίου, «να μη βρίσκεις δουλειά ούτε σε σούπερ μάρκετ» όπως είπε μια εργαζόμενη του ΕΜΠ στη συνέλευση του συλλόγου της.

Ποιος είναι αυτός που αγχώνεται για τους φοιτητές;

Ο υπουργός επικαλείται το καλό των φοιτητών και των οικογενειών τους. Ο ίδιος με την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση που επιβάλλει στο Ελληνικό Πανεπιστήμιο, διαλύει την τριτοβάθμια εκπαίδευση εμμένοντας στις αντιεπιστημονικές αρχές της Μπολόνιας προσαρμοσμένες στον fast track μνημονιακό ορυμαγδό. Η εισαγωγή πιστωτικών μονάδων, τα «σπασίματα» των πτυχίων σε κύκλους σπουδών, η περικοπή των συγγραμμάτων, τα σχέδια περί εισαγωγής διδασκτρων στο προπτυχιακό επίπεδο και φυσικά η αδιαφορία για παροχή στέγασης και σίτισης στα πλαίσια της φοιτητικής μέριμνας, δίνουν μία καλή εικόνα για το πώς είναι το πανεπιστήμιο που ετοιμάζουν. Ένα πανεπιστήμιο ταξικών φραγμών, μαζικής παραγωγής αναλώσιμων, ευέλικτων εργαζομένων καταδικασμένων είτε στη μετανάστευση είτε σε έναν αέναο κύκλο επισφαλούς εργασίας – ανεργίας - επανακατάρτισης (με δικά σου φυσικά έξοδα). Και ο Αρβανιτόπουλος έχει το θράσος να επιχειρηματολογεί κατά του αγώνα των διοικητικών, προβάλλοντας το «καλό» του φοιτητή.

Μήπως να δούμε τι άλλο χάνεται πριν μιλήσουμε για το εξάμηνο;

Ο αγώνας των διοικητικών κλιμακώνεται για 9η συνεχόμενη εβδομάδα και ενώ η κοινωνία βουλιάζει σε απόγνωση και οικονομική εξαθλίωση, ο Αρβανιτόπουλος δημιουργεί κλίμα τρομοκρατίας, ασκώντας εκβιαστικές πιέσεις στους απεργούς. Παράλληλα με την προσπάθεια της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ με την καμπάνια «anoixtessxoles» να στρέψει τους φοιτητές και την κοινωνία ενάντια στον δίκαιο αγώνα των διοικητικών, η κυβέρνηση ακολουθεί μια πολιτική εκφοβισμού με απειλές εισαγγελικής παρέμβασης, επιστράτευσης, πειθαρχικές διώξεις και ατομικές απογραφές. Η κίνηση αυτή απ' τη πλευρά της κυβέρνησης πασχίζει να βρει ανταπόκριση στο κοινωνικό ιστό με τη κινδυνολογία που αναπαράγεται γύρω από το

«χαμένο εξάμηνο». Όπλο αυτής της προσπάθειας η κατάφωρη συκοφάντηση των εργαζόμενων του πανεπιστημίου, που παρουσιάζονται σαν κύριοι υπαίτιοι των κλειστών πανεπιστημίων. Κοινωνικός αυτοματισμός, ζούγκλα και εμφύλιος των φτωχών. Όμως δεν πρόκειται για κάτι καινοτόμο ή μη αναμενόμενο. Ο Αρβανιτόπουλος μιλάει για χαμένο εξάμηνο για να μην μιλήσει για όλα αυτά που πραγματικά χάνονται.

Δεν διακυβεύονται μόνο οι θέσεις των διοικητικών υπαλλήλων –και πιθανότατα αργότερα των μελών ΔΕΠ (με σενάρια για 40% διαθεσιμότητες να έχουν διαρρεύσει)- αλλά και το ίδιο το δημόσιο πανεπιστήμιο-η δημόσια δωρεάν παιδεία, ή ότι έχει απομείνει από αυτήν, που με τις απολύσεις των διοικητικών ανοίγεται πρόσφορο έδαφος στην ιδιωτική πρωτοβουλία να αλλοτριώσει το χαρακτήρα της. Γιατί πανεπιστήμια χωρίς στοιχειώδη φύλαξη, γραμματειακή και τεχνική υποστήριξη, κόσμο να συντηρεί τα εργαστήρια δεν μπορούν να υπάρξουν. Γιατί λοιπόν απολύουν τόσο κόσμο από ΕΚΠΑ και ΕΜΠ; Για να δοθούν ολόκληρες υπηρεσίες (όπως ήδη έχει γίνει με κυλικεία, λέσχες και καθαριότητα) σε εργολάβους. Για να προσληφθούν νέοι εργαζόμενοι με τις εργασιακές σχέσεις «του μέλλοντος»: μπλοκάκια, ανασφάλιστοι, ακόμα και μαύρα (μια ματιά στις συνθήκες εργασίας νέων ερευνητών είναι αρκετή). Για να εξαναγκαστούν λόγω υποστελέχωσης οι σχολές να συγχωνευτούν με το 2ο σχέδιο Αθηνά. Η κυβέρνηση ξεπουλάει το δημόσιο πλούτο σε ιδιώτες (βλέπε ΟΠΑΠ, Νερό, ΔΕΗ, Σκουριές) επενδύει στην ανεργία των νέων ως μοχλό υποτίμησης, θρέφει το καθεστώς επισφαλούς εργασίας, διαλύοντας εργασιακές σχέσεις και δικαιώματα και παράλληλα συρρικνώνει τη δημοκρατία. Το ίδιο κάνει και στην εκπαίδευση.

Χαμένος χρόνος (;)

Ο αγώνας των διοικητικών, δεν είναι ένας αγώνας αποκλειστικά για την υπεράσπιση της εργασίας τους. Είναι ένας αγώνας για την υπεράσπιση του δημόσιου δωρεάν δημοκρατικού πανεπιστημίου και του δικαιώματος της ελληνικής κοινωνίας για ποιοτική τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ένας αγώνας ενάντια στις απολύσεις σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Το «χαμένο εξάμηνο» του Αρβανιτόπουλου δεν φαίνεται τόσο χαμένο όταν σ' αυτό λαμβάνει χώρα ένας κοινωνικός αγώνας για την εκπαιδευτική κοινότητα και για το μέλλον της. Για μας δεν είναι χαμένος χρόνος 2 μήνες απεργίας, περιφρουρήσεων, εκδηλώσεων, συζητήσεων από κοινού φοιτητών καθηγητών και εργαζομένων. 2 μήνες που μας χάρισαν εικόνες από το πανεπιστήμιο που εμείς έχουμε ανάγκη. Από το πανεπιστήμιο που μαζί με τους εργαζόμενους και τους καθηγητές θα φτιάξουμε. Αλλά δεν περιμέναμε από τον Αρβανιτόπουλο να το καταλάβει αυτό.